

tilbage, trak han hurtig Haanden til sig og gav sig til at se op paa de røde Aftenskyer.

*

*

*

Apoteker Møller var Rimalts største Skatteyder. Han holdt nok af at minde herom i Samtaler paa Tomandshaand, og naar han havde indbudt til Selskab, satte han en Ære i at vise, at han kendte en velstaaende Mands Forpligtelser overfor sine mindre begunstigede Medborgere. Da Gæsterne ved Syvtiden var bleven samlede, førtes de ind til et Bord med tre Glas foran hver Dækning og smaa, friskbagte Brød inde i Servietterne. Værten havde da ogsaa den Tilfredsstillelse at høre, hvorledes man rundt om ret høj-røstet slog fast, at hans Bord ubestrideligt var Egnens bedste.

At Maden ikke just var tilberedt af nogen Mesterkok, og at Vinflaskernes Indhold paa ingen Maade svarede til de fornemme Navne paa Etiketterne, forringede ikke Nydelsen for Nogen. Det var ikke Folk med kræsne Ganer. De bedømte Retterne væsenlig efter deres Masse, svælgede i Synet af Overfloden og gav sig ubekymret hen til den Opgave at tilegne sig saa meget af den, som de kunde rumme.

Ogsaa i sin personlige Optræden hævdede Apotekerens sit Ry som en fortræffelig Vært, idet han